

Bohoslužby v Javorníku 7.prosince 2014

Mk 1, 1-8

Milé sestry, milí bratři, evangelium Ježíše Krista je pro lidský život tou nejdůležitější věcí, se kterou se smí potkat. Toto evangelium člověka proměňuje, protože je pozváním k Bohu, je určitým odhalením Boha. Skrze evangelium poznáváme Boží tvář novým, do té doby ne zrovna obvyklým způsobem. Hospodin známý jako veliký válečník, Bůh před nímž se třesou národy, neboť vědí, že neobstojí před jeho mocí, najednou přichází jako Otec, jako laskavý a láskyplný rodič přijímající bez dalších okolků své neposlušné děti. Je to veliká změna, když se na hřích odpovídá láskou, když nepřichází krutý trest, ale milost.

Evangelista Marek začíná své svědectví o této milosti odkazem k proroku Izaiášovi. Vybírá z něj text o příchodu toho, který bude chystat cestu Spasiteli. K počátku evangelia Ježíše Krista patří vystoupení Jana Křtitele. V něm svědkové o Ježíši poznávají ten hlas volající na poušti, který bude předcházet samotné zvěsti evangelia z úst Ježíšových. Nabízí se otázka, proč Bůh vybírá tuto cestu? Proč posílá Jana Křtitele, aby chystal cestu Páně? Nešlo by to bez něj? Vždyť Jan se svým poselstvím často trochu zaniká ve víru událostí, které po něm následují. Vždyť jeho slova jsou velmi tvrdá a nemají nic společného s milostí, která přichází v Ježíši Kristu. Jan patří ještě jakoby spíš k tomu temnějšímu, k době tvrdé vlády Zákona a Boha Hospodina, který vyžaduje jeho plnění. Proč tedy jím začíná příběh milosti.

Vlastně by se našly dva důvody, proč tomu tak musí být. První důvod je v návaznosti Ježíše na život Božího lidu. Ježíš nepřichází do vzduchoprázdna, nepřichází jen tak z ničeho nic. Jeho příchod zapadá do určitých souvislostí. Ježíš je vyvrcholením Božího jednání s člověkem, tak jak to Zákon ukazuje. Ano, tento tvrdý, někdy nesmlouvavý zákon ukazuje k Ježíši Kristu. Bez něj by Ježíš nemohl být vůbec poznán jako Spasitel, nemohl by přivést na cestu života. Od zvěsti evangelia se nedá oddělit Zákon a jeho nárok na člověka. Od stvoření přes vyvolení Abrahama, vyjití z Egypta a osvobození z Babylonu se táhne jedna nitka Božího plánu s člověkem až k Ježíši Kristu. Ježíš je završení Zákona, je klíč, kterým je možné Zákon poznávat a vykládat. Proto jeho vystoupení předchází působení Jana Křtitele s jeho důrazem na obrácení a křest. Cestou k najetí Ježíše jako Spasitele je obrácení tváře k Bohu a hledání jeho vůle. Izrael se má rozpomenout na Hospodina, aby byl schopen přijmout Ježíše jako jeho Syna. Ježíš nepřichází jako nový bůh, přichází jako poznání Boha, který vyvolil svůj lid a již tolikrát jej zachraňoval z různých těžkostí.

Druhý důvod vlastně navazuje na předchozí. Mluví totiž o tom, že na setkání s Ježíšem je potřeba se připravit. Zvěst Ježíšova je velice radikální pro lidský život a nelze do ní vpadnout jen tak. Izrael si potřeboval uvědomit souvislost Ježíše a své minulosti. My si potřebujeme uvědomit souvislost Ježíše a nejen minulosti Božího lidu, ale také vlastního života a důvodu, proč do něj chce Ježíš vstoupit. Vystoupení Jana Křtitele s jeho důrazem na obrácení a křest pokání, vede člověka k zamyšlení nad svým životem. Jaký tento život je? Následně pak vede k tomu, aby našel odpověď, jaký má být a co to znamená, když do něj Ježíš vstoupí. A zde se to opět už trochu prolíná s tím prvním důvodem. Ježíš mění lidský život. Nemění okolnosti, ale nás. Proto mluví Jan o pokání jako přípravě, protože toto pokání odpovídá dílu Ježíšovu uvnitř člověka.

Když se mluví o Bohu a jeho dílu, je možné mít zde různé představy. Patrně nebude zcela nezvyklá představa toho, jak Bůh mění situaci člověka. Často se mluví o představách Izraele v souvislosti s Mesiášem. Mesiáš osvobodí svůj lid. Dá mu zpět jeho výsady, jeho postavení, jeho vážnost. Proto vyžene Římany, zahubí pohany, zničí všechny nepřátele. Jistě, jako křesťané už víme, že toto bylo očekávání, které se míjelo s dílem Ježíšovým. Ale na druhou stranu, nemáme jako křesťané někdy podobná očekávání od Ježíše? Tedy očekávání v tom smyslu, že nás uzdraví z každé nemoci, ochrání před každým nepohodlím. Ano, je toho schopen a smlouva s Izraelem tímto směrem ukazuje. Naznačuje to dokonce i Ježíš, když mluví o znameních, která budou jeho učedníky doprovázet. Ale je to opravdu to hlavní, proč člověk má přicházet k Ježíši? To by přeci potom mohl být vnímán spíš jako nějaké pohanské zaklínadlo. Pověsím si na krk Ježíše a všechno bude úplně v pohodě. Nikdo mi neublíží, zvládnou každou překážku, každou zkoušku. Budu zdravý, budu úspěšný. Jak blízko to má k představě, že Mesiáš vyžene Římany a jak daleko k poznání, že změním mé srdce, proměním vnímání hodnot mého života.

Velikým hitem snad každé doby je otázka zla a ochrany před ním. Zejména, když se stane nějaké neštěstí, vynoří se řada otázek po Boží moci, po jeho ochraně nad lidským životem. Vede to k tomu, že máme strach z toho, co se ještě přihodí. Co v tu chvíli čekáme od Boha? Co vlastně má s těmi našimi nepřáteli dělat? Asi by bylo jednoduché, aby je pobil. Nebo aby na ně poslal nemoci a nechal je pomřít. Jenže není to poněkud nekřesťanské? Vždyť Ježíš i za tyto lidi umřel. Není možné tedy žádat od Boha, aby je pobíjel. Neřku-li jen proto, abychom my měli svůj pokoj a nikdo nás neohrožoval. Na otázku zlého ve světě má Bůh docela jasnou odpověď – Ježíš. Ježíš porazil moc toho zlého. A tak, když se budu ptát, proč Bůh dopustil, aby tento člověk někomu ublížil, může se ptát na oplátku Bůh mě, co jsem udělal, aby tento člověk poznal Ježíše a změnil tak pohled na svůj život a tím i hodnotu života druhých? Bůh má moc ochránit od zlého a vezme, že chrání. Děje se mnoho zázraků, které nám ani nedocházejí. Ale také chce zachránit lidský život a tak nemůže sjet blesk z nebe pokaždé, když někdo někomu ubližuje, když někdo ve své sobeckosti ničí krajinu a dává tak průchod velké vodě či jiným přírodním pohromám. Velkou moc má ale pokaždé Ježíšovo evangelium. To, když zasáhne lidský život,

tak nejen že zabrání zlému tento život ovládat, ale zachrání jen od věčné záhuby. Je mnohem lepší modlit se za obrácení lidí kolem nás a sloužit jim slovem i činem evangelia, než modlit se za to, aby nás Bůh před těmito lidmi chránil. Jsme ve válečné zóně. Až do druhého Kristova příchodu musíme počítat s tím, že ten zlý zde stále působí a jediné co ho zastaví je slovo evangelia. I my sami někdy děláme zlé věci. Ale jistě si jsme vědomi toho, že právě naše víra v Ježíše je důvodem, proč nedáme plný průchod tomu zlému v našem životě. Zlo působí skrze lidi. Pokud budou patřit Bohu, ztratí zlo možnost je v tomto světě používat. Nikoliv tedy Boží síla kolem nás, ale Boží moc skrze nás působí změnu tohoto světa.

Jestliže Bůh volá skrze Jana k pokání dříve, než zazní slovo evangelia, chce nám ukázat, kde začíná proměna lidského života. Začíná tehdy, když poznává svůj hřích, své viny. Bez tohoto poznání nemůže porozumět tomu, co vlastně Bůh v Ježíši s člověkem dělá. Chce mi odpustit. Ale proč, když nemám pocit viny? Chce mi dát svého svatého Ducha, ale proč, když mám se sám cítím dost silný? Člověk nenalezne uspokojivou odpověď na tyto otázky, pokud nepozná, co je sám zač, pokud sám sebe nepřestane vidět jen v dobrých barvách a připustí, aby mu Bůh o něm řekl pár pravdivých slov. Musíme sami projít cestou pokání, cestou obrácení, abychom byli na Ježíše připraveni. Myslím, že je dobré to slyšet i ve chvíli, kdy už Ježíše známe, kdy s ním počítáme ve svých životech. Vždyť i přes tuto znalost máme tendenci smýšlet o svém životě v růžových barvách, vyzdvihovat sami sebe. Přitom je potom velmi snadné zapomenout na Boží milost, na potřebu o tuto milost stále prosit.

Doba adventu je dobou přípravy. Smíme si znovu připomínat nejen Boží dobrotu, ale také to, z čeho nás tato Boží dobrota zachránila. Smíme si připomínat, že jsme neustále ohroženi mocí toho zlého, pokud zcela opomeneme fakt, že svými silami mu vzdorovat nedokážeme. Jsme svobodnými bytostmi, máme šanci se rozhodovat, kterou cestu v životě zvolíme. Jan nás vybízí k tomu, abychom zvolili cestu pokory před Bohem, cestu spolehnutí na něj a jeho milost. Ostatně i na Janovi samotném to můžeme poznávat, když přes veliký a důležitý úkol, který mu Bůh dal, nemyslí sám na sebe a svou důležitost, ale ukazuje dál k tomu, který přijde. Jan vyzývá k pokání, které musí člověk udělat sám. V něm smí následně poznat, že pak už další kroky nejsou jen na něm. Vždyť cesta pokání, cesta poznání sebe sama a obrácení se k Bohu, je cestou k přijetí Ducha svatého a s ním i Boží síly měnící lidské nitro a dávající člověku moudrost při každém rozhodnutí. Moudrost, která nevidí jen sebe sama, ale vidí poslání, které máme v tomto světě naplňovat.

Pane Ježíši, děkujeme, že nám dáváš možnost se na tvůj příchod připravovat. Dáváš nám možnost poznat své životy a v nich prázdnotu, kterou jen tvůj Duch dokáže naplnit. Prosíme dej, ať s poznáním své slabosti, s obmytím svých vin ve svém pokání, přijímáme i tvého svatého Ducha jako pramen našeho života.

Neděle 7.prosince 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 10:46 -

Amen.